

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/74/2023
Identifikačné číslo spisu:	2621010591
Dátum vydania rozhodnutia:	04.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2621010591.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného B. B. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného B. B. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. októbra 2022, sp. zn. 6To/137/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. B. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Senica (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 8. augusta 2022, sp. zn. 1T/92/2021 uznal obvineného B. B. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

- B. B. a P. Q. si od presne nezisteného dňa, minimálne od 14.12.2020 až do 12.05.2021 v Q. a na ďalších presne nezistených miestach v okresoch Trnava, Malacky a Bratislava od doposiaľ neustálených osôb spoločne neoprávnene zadovážovali psychotropnú látku metamfetamín (pervitín) v presne nezistených množstvách, po zadovážení si ho vzájomne rozdeľovali a následne ho neoprávnene prechovávali za účelom jeho ďalšej distribúcie a postupne ho B. B. a ods. P. V. opakovane odpredávali najskôr v byte č. 1 na prízemí bytového domu č. XXX, vchod č. XX, na ulici A. v Q. a následne v byte č. X na treťom poschodí bytového domu č. XXX, vchod XX, na ulici O. v Q. viacerým konečným spotrebiteľom, minimálne však P. X. a F. P. a P. Q. pervitín predával tiež J. G. a obž. B. B. pervitín F. P. a J. G. v niekoľkých prípadoch poskytoval aj bezodplatne, pričom pervitín obž. B. B. a ods. P. V. predávali obvykle o cene 10,-Eur za jednu dávku drogy spôsobilej po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a dňa 12.05.2021 počas osobnej prehliadky vykonanej v Q. na ul. O., pred garážou č. XXX/X

u ods. P. V. tento dobrovoľne, po predchádzajúcej výzve vydal dve papierové skladačky s kryštalickým materiálom označené ako stopa č. 3 a následne pri prehliadke bola u ods. P. V. nájdená ďalšia papierová skladačka s kryštalickým materiálom označená ako stopa č. 4, pričom znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava bolo zistené, že stopa č. 3 - jedna hnedá papierová skladačka obsahovala ružovkastý kryštalický materiál s hmotnosťou 42 mg, obsahujúci viac ako 10 mg účinnej látky metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne jednej bežnej jednotlivej dávke drogy a druhá hnedá papierová skladačka obsahovala ružovkastý kryštalický materiál s hmotnosťou 33 mg, obsahujúci viac ako 10 mg účinnej látky metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne jednej bežnej jednotlivej dávke drogy a stopa č. 4 - hnedá papierová skladačka obsahovala ružovkastý kryštalický materiál s hmotnosťou 53 mg, obsahujúci viac ako 10 mg účinnej látky metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne jednej bežnej jednotlivej dávke drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, a ods. P. V. sa tohto konania dopustil po tom, čo bol rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 1T/29/2014 zo dňa 07.04.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

Za to okresný súd uložil obvinenému B. B. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd uložil obvinenému ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica (ďalej tiež „prokurátorka“) odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 18. októbra 2022, sp. zn. 6To/137/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol, pričom podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 s použitím § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho zaradil podľa § 48 ods. 5 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený dovolanie vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Dragúna, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie dvoch dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku, t. j. nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, obvinený nachádzal v tom, že hoci mu bol v jeho trestnej veci mimoriadne znížený trest odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. d) a § 39 ods. 4 Trestného zákona na 9 rokov a 6 mesiacov, podľa jeho názoru mu mal byť mimoriadne znížený trest podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona na 7 rokov, tak ako najskôr neprávoplatne rozhodol okresný súd. V tejto súvislosti si obvinený osvojil argumentáciu okresného súdu pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona (vyhlásenie o vine obvineného, predtým nespáchal iný drogový trestný čin, priznanie a úprimné oľutovanie trestného činu, existencia poľahčujúcej okolnosti a nepáchanie trestného činu za účelom dosiahnutia zisku z distribúcie drog), s ktorou sa však nestotožnil krajský súd a s ohľadom na zásadu primeranosti prostredníctvom dovolania sa domáhal mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. zásadné porušenie práva na obhajobu, obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou

uvedenou v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky, v ktorom poukazoval na právne názory Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v nálezoch sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 k otázke primeranosti trestu a trestných sadzieb stanovených zákonodarcom.

V podstate z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, aby rozsudok krajského súdu zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo naň nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a aby krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka vo svojom vyjadrení uviedla, že sa s dovolaním obvineného nestotožňuje a navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, respektíve k dôvodom uvádzaným obvineným poukázala na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 46/2010 zo 14. júna 2010, podľa ktorého „ak nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky toho vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.“ Zároveň uviedla, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, v zmysle vyššie citovaného rozhodnutia dovolacieho súdu, nie je daný tým, že súdy nepoužili moderačné oprávnenie podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, a teda ani nemožno s úspechom tvrdiť, že mal byť uložený trest mimo trestnej sadzby stanovenej zákonom. K vadám vytýkaným obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, prokurátorka uviedla, že v danom prípade sa krajský súd v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku rozsiahlym a vyčerpávajúcim spôsobom podrobne vyjadril akými úvahami sa riadil pri ukladaní trestu obvinenému a na stranách č. 12 a 13 podrobne odôvodnil, prečo v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu obvineného podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň uviedla, že súčasťou práva na spravodlivé konanie nepatrí aj povinnosť, aby sa všeobecný súd stotožnil s právnymi názormi, návrhmi alebo hodnotením dôkazov stranou konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené len k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú

inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020). Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, vád a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní (ďalej tiež „OČTK“) a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie tohto ustanovenia je totiž zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

K námietke obvineného, že sa krajský súd v odôvodnení jeho rozsudku nevysporiadal s jeho argumentáciou k otázke primeranosti trestu, respektíve trestných sadzieb, a to i s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, dovolací súd dodáva, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, však neznamená, že strana konania musí na každý jej argument dostať podrobnú odpoveď. V danom prípade sa sudy v základnom konaní jasne a zrozumiteľne vyjadrili k relevantným právnym a skutkovým otázkam. Pokiaľ sa jedná o úvahy, respektíve výhrady Ústavného súdu Slovenskej republiky k otázke primeranosti trestu a trestných sadzieb, vyplývajúce z nálezu sp. zn. PL ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, na ktoré poukazoval obvinený, tak daná argumentácia nie je relevantná pre posúdenie jeho trestnej veci, nakoľko ním citované časti predmetného nálezu predstavujú výhrady ústavného súdu, ktoré sú adresované zákonodarcovi, a nie všeobecným súdom. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, tak súčasťou práva strany súdneho konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nie je povinnosť súdov, aby strana dostala podrobnú odpoveď na všetky jej argumenty. Strana konania má predovšetkým právo na to, aby z hľadiska riadneho odôvodnenia, dostala odpoveď na rozhodujúci argument. Argumentáciu obvineného vyplývajúcu z vyššie uvedeného nálezu, nemožno pokladať ani za rozhodujúcu a ani za relevantnú, nakoľko jej obsah predstavujú úvahy a výhrady adresované ústavným súdom zákonodarcovi, ako tvorcovi trestných sadzieb a pravidiel pre ukládanie trestov, ale nie všeobecným súdom ako orgánom, ktoré trestné sadzby a pravidlá stanovené zákonodarcom v oblasti drogovej trestnej činnosti, už „len“ následne aplikujú v súdnych rozhodnutiach.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin,

alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného zo spáchania prísnejšieho alebo miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda slúži výlučne na nápravu prípadných hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“) vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá však prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho.

Pokiaľ dovolateľ namietal nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, tak vo svojej podstate napádal výrok o treste odňatia slobody mu uloženom, a nie výrok o jeho vine. Publikovaná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k otázke napádania výroku o treste v stanovisku trestnoprávneho kolégia publikovaného ako S 5/2011 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR, zväzok 1, ročník 2011, sp. zn. Tpj 46/2011 zo 14. júna 2010 zdôrazňuje, že „Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 a nasl. a na rozdiel od kogentných ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, respektíve § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006, nezakladá žiadny dovolací dôvod.“ Vyššie citované závery stanoviska trestnoprávneho kolégia platia aj v predmetnej trestnej veci. Zároveň nie je daný žiaden presvedčivý dôvod sa od jeho záverov odchýliť (napr. zmena právnej úpravy), preto námietka obvineného o nepoužití § 39 ods. 1 Trestného zákona nezakladá žiaden dovolací dôvod a nezakladá ani obvineným uvádzané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že obvinený B. B. dovolacími námietkami nenaplnil žiaden dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.